

Az elmélkedések nyomán kirajzolódik előttünk a középkori ember világa. Erős hite, kapcsolata Teremtőjéhez és az örök igazságokhoz. Kár, hogy az elmélkedések egyes részein a fogalmazás és bizonyos fogalmak zavarólag hatnak. Egy-egy ilyen mondat nélkül egységesebb, folyékonyabb lenne a gondolatmenet. Pl. „Élő tükrök, befelé égnék. Onnaga lenyomata. Az Úr anyaga az Égi Ember.”

Kívánjuk, hogy a könyv átímádkozása bőséges gyümölcsöt teremjen a lelkekben.
Elek G.

François Varillon: Isten alázata és szenvedése. Ford. Szabó Ferenc. Róma 1982, 220 o.

A második világháborút követő évek egyik legkiemelkedőbb francia katolikus egyéniségének két munkáját (L'humilité de Dieu, Le souffrance de Dieu) tette hozzáférhetővé a magyar olvasók számára Szabó Ferenc. Varillon életrajzát és méltatását ugyancsak az ő tollából olvashattuk a Szolgálat 55. számában. Lényegében ez most a kötet bevezető tanulmánya. A szerző tanúságtételnek szánja írását. El akarja mondani, hogyan éli meg ő Istent, főként kiüresedésének titkát, a szenvedéshez való viszonyát. A hegeli gondolatokat továbbépítő mai krisztológia egyik középponti kérdése: Változhat-e Isten, szenvedhet-e Isten? (Vö. Bultmann: „a megfeszített Isten”, Alszeghy-Flick: a kereszti teológiája). Mivel megtestesült, keresztre feszített Fiában belépett az időbe, vállalta az emberi állapotot, nem lehet az a változhatatlan „Tökéletesség”, aminek, Akinek a görög filozófia gondolta az istenséget. Mivel Isten Szeretet, emberekhez lehajló irgalom, nem tud nem együtt szenvedni Fiával és az emberekkel. Mindezt nem szárazon fejt ki az író, hanem melegen és mégis a kérdések mélyére hatolva; hitéhez hűen, de mégsem iskolás merevséggel; világtávlatokban gondolkozva, s ugyanakkor jellegzetes francia telítettséggel. Kiérezni soraiból, hogy átéli kortársai problémáit, ezekre keres felelet, — mivel saját magának is kérdésesek voltak. Nyelve sokszor költői, eszmélődéseiben képeket, jeleneteket állít az olvasó elé. — Gratuláció illeti meg a fordítót, aki nemcsak technikai szempontból oldotta meg remekül feladatát. Varillon írását azok olvassák haszonnal, akik Istennel való kapcsolatukban hasonló mélységre törek-
szenek.

Fényesi Márk

Szenay András: Isten vándorló népe. Szent István Társulat, Budapest, 1982. 365 o.

A szerző művét elsősorban tanítványainak, hittudományi hallgatóknak ajánlja, tehát őket és a hozzájuk hasonló színvonalon álló olvasókat tartotta szem előtt mondani-
valója összeállításában. Célja nem annyira az Egyház ismeretének, hanem inkább a keresztyén hitnek elmélyítése. Fő szempontja az, hogy Jézushoz vezesse az olvasókat.

Már közzétett írásainak és előadásainak anyagából válogatta össze a tanulmány-
kötet egyes fejezeteit. Találunk benne olyat, amely 1968-ból, de olyat is, amely 1981-ből
való, vagyis a hittudomány történetének egyik legmozgalmasabb korából származnak.
Azok, akiket alapos teológiai képzettség birtokában ért a viharosan gyors változás,
tudták, hogy nem a változhatatlan isteni elemet érte sérelem, hanem a történelmi fej-
lődés folytán kialakult gondolkodásmód és gyakorlat alakult. Szerzőnk leszögezi, hogy
szemünk előtt kell tartanunk az Egyház egész tradícióját és az egyházi tanítóhivatal
vezető szerepét. Megnyugtatta azokat, akik már a hittételek felszámolásától tartanak,
hogy szó sincs erről, és hivatkozik a jelen jelentős kézikönyveire (Handbuch theo-
logischer Grundbegriffe, Sacramentum Mundi, Mysterium Salutis). Ezek alapvető téte-
leikben egységesen adják elő a katolikus Egyház tanítását. A világos és egységes
tanítás elejét veszi annak, hogy valaki a biztos tájékoztatás hiányára hivatkozzék, és
azt mondja: „fontos, hogy hiszek, de már mellékes, hogy mit hiszek”. A hit igényes.